

„Milyen jó hálát adni az Úrnak, és zengeni neved dicséretét, ó Felséges, hirdetni reggel szeretetedet, hűségedet minden éjjel!”

Nagy Márta bizonyágtétele

Katolikus családból származom, ahol a család női tagjai mindig is templomba járók voltak. Édesanyám viszonylag rendszeresen járt misékre, amikre engem is hívogatott. Vallásos neveletésben nem volt részem és bevallom nem is vágytam rá. Abban az időben a templomba járás csupán formaságnak tűnt számomra, de, hogy lelkiismeretem megnyugtassam, és úgy mond Istennek is eleget tegyek, a karácsonyi éjféli miséket én sem hagyhattam ki. Ami azt illeti, a hideg és a fáradságos virrasztáson kívül más emlék nem is maradt meg ebből az időkből. Visszatekintve, ebben is Isten gondviselését látom, és hálás vagyok, hogy megőrzött a külső, formális vallásosságtól, és a szertartások megköötöttségétől. „Tudjuk, hogy az ember nem a törvény cselekedetei alapján igazul meg, hanem a Krisztus Jézusba vetett hit által.” (Gal 2,16)

A középiskola után külföldön vállaltam munkát, minél messzebbre akartam kerülni az otthoni felügyeletről és persze a kalandvágy is fűtött. Majd ezt követték a főiskolai évek, amik alatt még jobban átadtam magam a világ által kínált csábításoknak, és mi több úgy gondoltam ez jár nekem, hisz egyszer vagyok fiatal és élvezni akartam az életet. „Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de végül a halálba vezet.” (Péld 14,12) Látszólag jól mentek körülöttem a dolgok, hisz jól tanultam, a körülöttem élő emberek szerettek, egyszóval jó embernek tartottam magam. Legalább is kívülről ezt a képet festettem, és magamnak is próbáltam ezt mondogatni, de belül üres, gondterhelt, elégedetlen és mélységesen boldogtalan voltam. Oly ostobán, vakon és kétségbeesetten loholtam a boldogság és egy fajta lelki békesség után, hogy közben nem vettem észre, Isten hívó szavát.

Mint a legtöbb ember, én is azt gondoltam hiszek Istenben, hisz ha valaki feltette volna nekem ezt a kérdést, igennel válaszoltam volna. Katolikus háttérrel kifolyólag esténként igyekeztem elmormolni a Miatyánkot, sőt a keresztség sem maradhatott el lefekvés előtt. Számptalan ígéretet tettem Istennek, amiket persze tudtam, hogy nem fogok betartani. Istenről alkotott képem torz volt, és Krisztust, mint Megváltómat pedig egyáltalán nem ismertem.

A főiskola alatt Isten egy keresztyén lányt rendelt mellém, aki, ha találkoztunk minden alkalmat megragadott, hogy Krisztusról beszéljen nekem. Mondanom sem kell, buzgó evangelizálását fanatizmusnak véltem, és még sajnáltam is érte. Akkor még nem tudtam, hogy sajnálatra nekem lett volna szükségem.

A diplomaosztó után felkerültem Budapestre, hogy még jobban elmerüljek a társasági életbe, szórakozásba, társkeresésbe. Nem akartam lemaradni semmiről sem. Az életem munkából, szórakozásból és újra a boldogság kereséséből állt. Lelkem szüntelen sóvárgott valami után nem találva nyugalmat. „Majd én magam keresem meg juhaimat, és én viselem gondjukat.” (Ezékiel 43,11) Az idő tájt, mit sem tudtam erről az Igéről, csak utólag látom, hányszor próbált az Úr magához hívni engem, de én kitartóan ellenálltam, és hallani sem akartam, arról, hogy belőlem is keresztyén legyen. Úgy gondoltam, a keresztyénség egy csomó lemondással jár, és én nem akartam lemondani semmiről.

Mily hála, hogy a mi Urunk egy hosszútűró és féltőn szerető Isten, jó pásztor, aki bizony nem hagyja elveszni az Ő juhait! Így tett velem is. Nem szűnt meg hívni engem és újból keresztyén testvéreket állított mellém. Többszöri kitartó és tapintatos hívásukra elkezdtem járni a

gyülekezetbe, de még mindig a társaság keresése, mintsem Isten Igéje vonzott az alkalmakra. Az Úr kegyelméből lassan halló füleket kaptam és a Biblia olvasása által Isten Szent Lelke el kezdett munkálkodni bennem is.

Majd egy szovátai hitmélyítő tábor után Isten keze egyre jobban rám nehezedett. „...mert nyílaid belém hatoltak, és rám nehezedett kezed, nincs ép hely testemen sújtó haragod miatt. Mert bűneim összecsaptak fejem fölött, súlyos teherként nehezednek rám....Bizony, megvallom bűnömet, bánkódom vétkeim miatt.” (Zsolt 38,3-5,19) Az a kéz, amitől titokban úgy féltem, most az áldásomra volt. Isten megláttatta velem mily nyomorult vagyok, és Nélküle teljességgel képtelen a jóra. Hálás vagyok, hogy az Ő szemem keresztül láthattam meg magam. Rávilágított büszkeségemre, önteltségemre, önsajnálatomra, képmutatásomra, és még sorolhatnám, de nem utolsó sorban arra, hogy Krisztus nélkül elveszett vagyok, és hogy Ő az én bűneimet is elhordozta a kereszten. Megértettem, hogy egyedül Krisztus által van üdvösségem, hit által és ez nem az én érdemem, hanem Isten ajándéka.

Áldom az Urat, hogy megkeresett és nevemen szólított, hogy Benne a megváltómat ismerhetem meg, hogy az a Krisztus, akivel nem tudtam mit kezdeni, most már az életem értelmét jelenti, és boldogságom egyedüli forrása. Áldom azért, hogy kihozott a bűn mocsarából, a világi megkötözöttségéből, a csüggedésből, és új értelmet adott az életemnek, az Őt szolgálni vágyó lelkületet.

„Egy dolgot kérek az Úrtól, azért esedezem: hogy az Úr házában lakhassam egész életemben, láthassam, mily jóságos az Úr, és gyönyörködhessen templomában.” (Zsolt 27,4)